

Cassidy prenasledujú problémy ľudí,
čo zostali uväznení medzi životom a smrťou...
... prenasledujú ju duchovia!

TUNEL
Z KOSTÍ

VICTORIA SCHWAB

**TUNEL
Z KOSTÍ**

TUNEL
Z KOSTÍ

VICTORIA SCHWAB

slovar

Text copyright © 2019 by Victoria Schwab
Map copyright © 2019 by Maxime Plasse

Translation © Oľga Kralovičová 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, s. r. o., Bratislava 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Tunnel of Bones*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Press, an imprint of Scholastic Inc., *Publishers since 1920*, preložila Oľga Kralovičová
Zodpovedná redaktorka Jana Šulková
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, s. r. o., Bratislava 2021

Cena uvedená na obálke je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

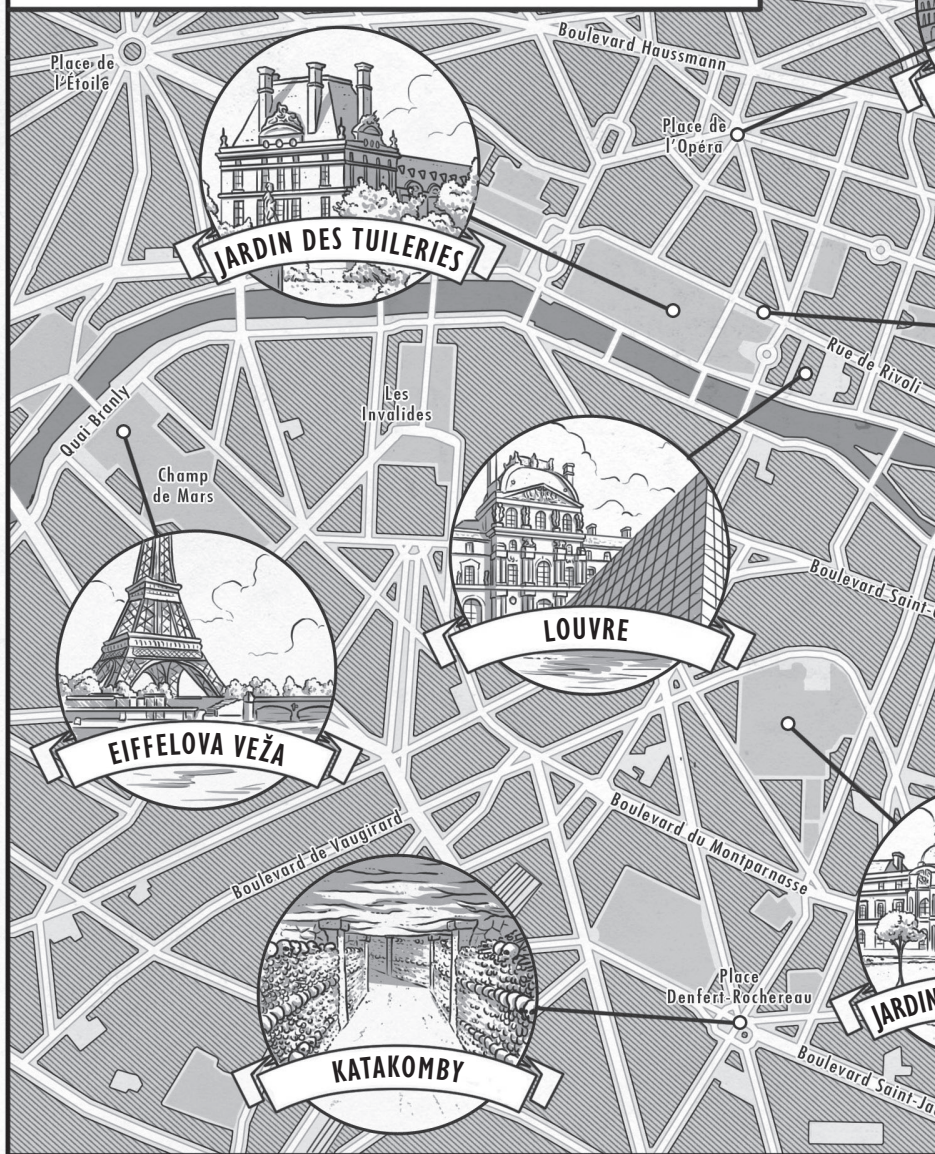
ISBN 978-80-556-4750-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

VENUJEM SVOJEJ RODINE,
NIEKEDY VZDIALENEJ,
ALE VŽDY BLÍZKEJ

MINULOST JE VELMI
ODHODLANÝ DUCH -
MÁ TA PRI KAŽDEJ
MOŽNEJ PRÍLEŽITOSTI

Laura Miller

CASSIDINA MAPA PARÍŽA, FRANCÚZSKO

JARDIN DES TUILERIES

LOUVRE

EIFFELOVA VEŽA

KATAKOMBY

JARDIN

OPERA

CINTORÍN PÈRE LACHAISE

HOTEL VALUER

Place de la Bastille

Boulevard Voltaire

Boulevard de Charonne

Rue du Faubourg Saint-Antoine

Place de la Nation

KATEDRÁLA NOTRE-DAME

N DU LUXEMBOURG

Quai de la Repeé

ADELIN BYT

Place d'Italie

Jacques

PRVÁ ČASŤ
MESTO SVETLA

PRVÁ KAPITOLA

Vlak s rachotom prechádza popod mesto. Za oknami sa hmýria tieň – sú to iba pohyblivé tmavé pásy na šerom pozadí. Cítim, ako sa Opona vzdáva a približuje, a z každej strany počujem bubnovanie duchov.

„Fakt príjemná myšlienka,“ poznamená môj najlepší priateľ Jacob a zastrčí si ruky do vreciek.

„Ty strachopud,“ odpoviem mu šeptom, hoci aj ja som dosť vystrašená prítomnosťou toľkých duchov.

Chmuro sa na mňa mračí z mačacej prepravky na mojich kolenách a jeho zelené oči mi sľubujú pomstu za svoje uväznenie. Mama s otcom sedia oproti nám aj s batožinou. Nad hlavami majú mapu metra, ale vyzerá iba ako spletenina farebných čiar: pripomína skôr labyrint než návod. Keď som raz bola s rodičmi v New

Yorku, vozili sme sa metrom každý deň, no aj tak som nikdy nevedela, kam ideme.

A pritom bolo všetko v angličtine.

Jacob sa oprie o stenu vedľa mňa a ja sa znova zahľadím von oknom. Skúmam svoj odraz v skle – strapaté gaštanové vlasy, hnedé oči, okrúhla tvár a na krku staromódny fotoaparát –, ale miesto vedľa mňa, kde by mal byť Jacob, je prázdne.

Asi by som to mala vysvetliť: Jacob hovorí, že je „fyzicky neplnohodnotný“. V podstate je duch. Nevidí ho nikto okrem mňa. (A okrem Lary – dievčaťa, ktoré sme nedávno spoznali –, no ona ho vidí iba preto, že je ako ja, alebo ja som ako ona, teda niekto, kto môže prekračovať hranicu medzi svetom živých a mŕtvych.) Asi znie čudne, že môj najlepší priateľ je mŕtvy, vlastne to aj je čudné, ale ani zďaleka to nie je tá najčudnejšia vec v mojom živote.

Volám sa Cassidy Blaková a pred rokom som sa takmer utopila. Jacob mi zachránil život, a odvtedy môžem prechádzať za Oponu, na miesto plné nepokojných duchov mŕtvych. Mojim poslaním je posilať ich ďalej.

Jacob sa pri tej myšlienke na mňa zamračí.

„Tvojím poslaním podľa *Lary*.“

Zabudla som spomenúť, že Jacob mi vie čítať myšlienky. Očividne sa veci nejako zamotajú, keď duch zachráni človeka na pokraji smrti. Akoby nestačilo, že ma prenasleduje paranormálny mŕtvy chlapec, moji rodičia navyše nakrúcajú reality šou o najstrašidelnejších mesiacoch sveta, čo je jediný dôvod, prečo sme v tomto vlaku.

Chápete?!

Fakt, že Jacob je duch, mi začína pripadať celkom normálny.

„Paranormálny,“ opraví ma s úškrnom.

Prevrátim oči. Vzápätí vlak spomalí a hlas z reproduktora oznámi stanicu.

„Concorde.“

„To je naša,“ vyskočí mama.

Vlak zastaví a my vystúpime, predierajúc sa cez dav ľudí. Odľahne mi, keď ocko vezme Chmurovu prepravku – tá mačka je ťažšia, ako vyzerá –, a obvešani kuframi sa vlečieme hore schodmi.

Keď sa vynoríme na ulici, zalapám po dychu. Nie od námahy z výstupu, ale pri pohľade, ktorý sa mi

naskytne. Stojíme na okraji *obrovského* námestia. Je kruhové a obklopené budovami zo svetlého kameňa, od ktorých sa odráža svetlo neskorého popoludnia. Na každom povrchu – od zábradlia pri chodníkoch cez stĺpy lúčov až po fontány a balkóny – sa ligoce zlatý lesk a v diaľke sa ako oceľová kopija dvíha Eiffelova veža.

Mama rozťahne ruky, akoby chcela zovrieť celé mesto v obrovskom objatí.

„Vitajte v Paríži!“

Možno si myslíte, že je to mesto ako každé iné.

Mýlite sa. Prišli sme zo škótskeho Edinburghu, postaveného z ťažkých kameňov a poprepletaného úzkymi cestami, kde ste stále v nejakom tieni.

Ale Paríž?

Paríž je obrovský, elegantný a svetlý.

Nad zemou bubnovanie duchov ustalo a z Opony je už iba ľahký dotyk na mojej pokožke, sivý záblesk na okraji môjho zorného poľa. Možno v Paríži duchovia nemátajú tak ako v Edinburghu. Možno...

Lenže keby to tak bolo, neboli by sme tu.

Moji rodičia predsa nejdú po stopách rozprávok, ale duchárskych príbehov.

„Tadiaľto,“ zavelí ocko a vykročíme po širokej ulici s názvom Rue de Rivoli, z jednej strany lemovanej luxusnými obchodmi a z druhej stromami.

Okolo nás prechádzajú muži v elegantných oblekoch a ženy na vysokých podpätkoch. O neďalekú stenu sa opierajú dvaja tínedžeri: chalan má ruky vo vreckách čiernych obtiahnutých džínsov a dievča v hodvábnej blúzke s motýlikom na krku vyzerá, akoby vystúpilo z módneho časopisu. Následne prechádzame okolo ďalšieho dievčaťa v ligotavých baletrínkach a chlapca v pásikavej polokošeli, ktorý vedie pudlíka. V tomto meste sú ešte aj psy dokonale upravené.

Pozriem sa na seba a odrazu mám pocit, že vo fialovom tričku, vyťahovaných sivých teplákoch a teniskách vyzerám ako šupák.

Jacobov štýl sa nemení: plavé vlasy má vždy strapaté, tričko so superhrdinom pokrčené, tmavé džínsy zodraté na kolenách a topánky také ošúchané, že ani neviem, akú mali pôvodne farbu.

Pokrčí plecami. „Mne to vyhovuje,“ povie, očividne mu na tom nezáleží.

Lenže je ľahké nedbať na to, čo si myslia ostatní, keď ho nikto *nevidí*.

Zdvihnem fotoaparát a cez puknutý hľadáčik nakúkam na parížsky chodník. Fotoaparát je starý, s manuálnym nastavením a je v ňom čiernobiely film. Bol starobylý, skôr ako som sa s ním doma v štáte New York ponorila do ľadovej rieky. V Škótsku zas fotoaparát narazil do náhrobného kameňa a objektív sa rozbil. Jedna veľmi milá slečna v predajni s fotopotrebami mi ho vymenila, ale nový objektív má uprostred krúžok, niečo ako odtlačok prsta – ďalšia nedokonalosť.

Môj fotoaparát je však naozaj výnimočný vďaka tomu, ako funguje *za* Oponou: dokáže zachytiť kúsok z druhej strany. Nevidí síce tak dobre ako ja, ale určite vidí viac, ako by mal. Tieň vo svete tieňov.

Práve keď fotoaparát odťahujem od oka, vo vrecku mi cinkne telefón.

Esemeska od Lary.

S Larou Chowdhuryovou sme sa zoznámili v Edinburghu. Sme rovnako staré, ale uznávam, že v love du-

chov ma predbehla o celé roky. Každé leto totiž trávi s duchom svojho mŕtveho strýka, ktorý čisto náhodou vie všetko o nadprirodzených veciach. Nie je však rozhranista (tak Lara nazýva ľudí, ako sme my), iba človek s veľkou knižnicou a morbidným koníčkom.

Lara:

Už si sa namočila do problémov?

Ja:

Definuj problémy.

Lara:

Cassidy Blaková.

Takmer počujem hnev v jej nóbl anglickom prízvuku.

Ja:

Ved' som sem iba teraz prišla.

Trošku mi ver.

Lara:

To nie je odpoveď.

Zdvihnem telefón, uškrniem sa a urobím si selfie na preplnenej ulici, ukazujúc zdvihnuté palce. Zaberiem aj Jacoba, ale jeho na fotke, pravdaže, nevidieť.

Ja:

S Jacobom ťa pozdravujeme.

„Ty ju pozdravuješ,“ zahundre Jacob, nakúkajúc mi ponad plece. „Ja jej nemám čo povedať.“

Ako na zavolanie Lara rýchlo odpovie.

Lara:

Povedz duchovi, nech pohne zadkom.

„A sme tu,“ mama kývne hlavou na hotel pred nami. Zastrčím si telefón naspäť do vrečka a prezriem si budovu.

Vchod je vyzdobený – brúsené sklo, koberec na chodníku a markíza s nápisom HOTEL VALEUR. Muž v obleku nám otvorí dvere a vojdeme dnu.

Z niektorých miest priam kričí, že tam máta, ale toto k nim nepatrí.

Prejdeme cez veľkú vyblýskanú halu, ktorá je samý mramor a zlato. Sú tu stĺpy, kytice kvetov a strieborný vozík na nápoje plný porcelánových šálok. Mám pocit, že som sa ocitla v nejakom luxusnom obchodnom dome, a ako tam tak stojíme, rodičia, dievča, mačka a duch, vyzeráme absolútne nemiestne.

„*Bienvenue*,“ privíta nás recepčná a pohľadom si premeria najskôr nás, potom našu batožinu a napokon aj čiernu mačku v prepravke.

„Zdravím,“ odpovie mama veselo a recepčná prejde na angličtinu.

„Vitajte v hoteli Valeur! Boli ste už niekedy u nás?“

„Nie,“ pokrúti hlavou ocko. „V Paríži sme po prvý raz.“

„Ó?“ Žena nadvihne tmavé obočie. „A čo vás privádza do nášho mesta?“

„Prišli sme pracovne,“ vysvetlí ocko a mama ho doplní: „Nakrúcame televízny program.“

Postoj recepcnej sa náhle zmení a nespokojne stisne pery. „Ach áno, vy musíte byť tí... *hladači duchov*.“ Pri jej tóne mi zahorí tvár a stiahne mi žalúdok.

Jacob pukne hánkami:

„Vidím, že tu máme neveriaceho Tomáša.“

Pred mesiacom nedokázal dychom ani zahmlieť okno, no teraz sa obzerá po niečom, čo by mohol rozbiť. Jeho pohľad sa zastaví na vozíku s nápojmi. Varovne sa naňho pozriem a ústami naznačím slovo nie.

V hlave sa mi ozýva Larin hlas.

Duchovia nepatria do rozhrania a rozhodne nepatria na túto stranu.

Čím dlhšie tu zostane, tým bude silnejší.

„Skúmame paranormálne javy,“ opraví ju mama.

Recepčná pokrčí nosom. „Pochybujem, že tu niečo také nájdete,“ odfrkne a jej prsty s dokonalou manikúrou sa rozbehnú po klávesnici. „Paríž je mesto umenia, kultúry a dejín.“

„Nuž,“ začne ocko, „ja som historik a...“

Mama mu položí ruku na plece, akoby chcela povedať: *Toto nestojí za hádku.*

Žena za pultom nám podá kľúče. V tej chvíli sa Jacobovi podarí posunúť vozík s nápojmi a jedna porcelánová šálka sklzne k okraju. Načiahnem sa a napravím ju prv, než spadne.

„Zlý duch,“ zašepkám.

„S tebou nie je zábava,“ odvrkne Jacob, keď ideme za rodičmi hore do apartmánu.

V Škótsku ľudia rozprávali o duchoch takým spôsobom, ako sa rozpráva o čudnej tete alebo zvláštnom decku vo vašej štvrti. Je to niečo, čo sa síce vymyká

z normálu, ale nepochybne to *existuje*. V Edinburghu strašia duchovia úplne všade od vrchu až po spodok, od hradu až po podzemie. Ešte aj Lane's End, malý penzión, kde podávajú raňajky a kde sme boli ubytovaní, má svojho ducha.

Tu v hoteli Valeur však nie sú žiadne tmavé kúty ani zlovestné zvuky.

Dvere do našej izby ani len nezavrzgajú, keď ich otvoríme.

Bývame v apartmáne so spálňou na každej strane a elegantnou obývačkou uprostred. Všetko je naškrobené, čisté a nové.

Jacob sa na mňa zdesene pozrie.

„Zdá sa mi, že *chceš*, aby tu máta.“

„Nie,“ odsekнем. „Ibaže... je čudné, že tu nemá.“

Ocko ma zrejme počul, lebo sa spýta:

„Čo si *Jacob* myslí o našom novom bývaní?“

Prevrátim oči.

Hodí sa mať najlepšieho priateľa ducha. Môžem ho prepašovať do kina, nemusím sa s ním deliť o desiatu a vlastne nikdy nie som sama. Pravdaže, keď tvojho najlepšieho priateľa neobmedzujú zákony *fyzickej existencie*